

NU MÅSTE VI SÄTTA NER FOTEN – RÄTT!!!

”SYLVE VILL LÄRA AV BRITTERNA” var rubriken på en helsida i Dagens Nyheter, som jag läste på hemvägen från London den 23 oktober i år.

Artikeln handlade om varför britterna lyckades så bra i OS i somras. Det blev ju individuellt guld i dressyr, lagguld i dressyr och i hoppning samt lagsilver i fälttävlan! Man betonade i artikeln, att den röda tråden i utbildningen från det att ryttarna rider ponny till dess att de når senioråldern är en viktig detalj hos britterna. Ponnytiden anses som en utbildningstid, där det viktigaste målet är att utbilda och utveckla ryttarna även om framgångarna uteblir de första åren.

I Sverige ser vi inte alltid så på denna period. I stället för att använda ponnyåren till att lära sig rida rätt köper ryttarna (föräldrarna) kunniga hästar, som kan hjälpa ryttarna (föräldrarna) till framgång.

Då jag är väldigt intresserad av ryttarens sits och inverkan på en häst och då jag vet hur svårt det är att bli kroppsmedveten, har jag stött på en hel del ryttare (och föräldrar), som har just denna inställning. De vill att hästen ska klara av det de önskar för att nå tävlingsframgångar eller för att få känna sig duktiga som ryttare (och föräldrar). Det är många, som inte funderar över varför hästen beter sig ”felaktigt”. Hästen har dock också önskemål om hur en ryttare ska sitta i sadeln, få lite hjälp med balansen och symmetrin och känna att ryttaren är på gott humör! Nu jobbar ju de flesta ryttare och hästar på olika nivåer beroende på ålder, kunskap, erfarenhet och möjligheter. Men alla kan bli bättre!

Vad är det då, som gör engelsmännen så fantastiska? Naturligtvis är ryttarna och hästarna otroligt begåvade och skickliga. En del av ryttarna har emellertid också en väldigt bra sits! Titta på Charlotte Dujardin på Valegro, som vann OS-guld i dressyr: Det var nog en mening med att hon fick överta hästen från sin skicklige tränare Carl Hester, som också ingick i det vinnande OS-laget i dressyr. Charlotte sitter mycket bättre än sin tränare. Hon är därmed också mer följsam i sin ridning.

I det engelska hopplandslaget, som tog guld, hade de en legend med – Nick Skelton . Han skadade ryggen för 10 år sedan och mot alla odds var han nu tillbaka med besked. En hoppryttare, som jag tyckte red otroligt fint var den unge Scott Brash!

I det engelska fälttävlanslaget, som tog silver, fanns bl.a. Zara Phillips. Jag blev så glad, när vår svenska TV-kommentator Victoria Carleback framhöll Zara Phillips fina sits – t.o.m. den bästa sitsen av alla ryttarna i terrängen!

Vad är det då, som framhäver dessa ryttares lugna och harmoniska sits? De ”står rätt på fötterna i sin ridning” och har hittat balansen i sin kropp. Detta ger en bättre inverkan och en finare hand, även om hästen ligger på. Glöm inte det gamla uttrycket ”utan sits ingen hand ! Vi hör och läser fortfarande tränare och ridlärare som lär ut ”trampa ner hälar”. Det är horribelt! Vi ska istället lära folk och ryttare att stå rätt på fötterna och bygga upp kroppens balans och symmetri för att hitta spänst och harmoni.

Lycka till!

KINDA HÄST

Maggi von Wachenfeldt